

Ook als boek is Hamelen een kleurrijke schepping

Harrie Geelen:
De weg naar Voorgoed.

Van Oorschot,
585 blz. € 27,50

●●●●○

Lang voor *Harry Potter* en *Game of Thrones* het fantasy-genre mainstream maakten, had je al de populaire tv-serie *Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen, meneer?* (1972-1975). Schrijver Harrie Geelen borduurde daarin voort op het sprookje *De rattevangener van Hamelen*: wat gebeurde er met de kinderen nadat de rattevangener ze met zijn betoverende fluitspel uit de stad had gelokt?

Bij Geelen (1939) komen ze aan de binnenkant van een berg in een sprookjeswereld terecht. Op het Vliegende Vloerkleed Kamerbreed dwaalen ze van sprookjesrijk naar sprookjesrijk - waar niemand in het bestaan van mensen gelooft - op zoek naar de weg terug. De schamele 17 van de 45 afleveringen die zijn overgeleverd tonen een wijdlopieg toneelspel tussen bordkartonnen decors. Wat overeind blijft zijn de liedjes en de literaire taal van Geelen, vol humor en fantasie.

Na al die jaren heeft Geelen 'Hamelen' weer opgepakt. De roman *De weg naar Voorgoed* is het eerste deel van een fantasy-trilogie, gebaseerd op de tv-serie. Het voldoet aan alle wensen van de fans, en is ook geschikt voor de nieuwkomers die begin jaren zeventig nog niet geboren

waren. Geelen blijft namelijk trouw aan de serie, maar verzint er ook van alles bij. Dit eerste deel bestaat uit twee verhalen. Hoofdverhaal is dat van de 'Prinsentoto' in het koninkrijk Bambergen, waar prinses om de hand van de prinses strijden. De held is hier prins Tor van Sombrië, zijn tegenstrever prins Guurt van Grasp.

Het tweede verhaal is dat van het koninkrijk Sombrië, waar de ouders van Tor ten prooi zijn gevallen aan 'de Kuddegeest' en twee concurrerende heksen de macht willen grijpen. Dit verhaal is veel duisterder en daardoor sterker dan dat van de Prinsentoto. Maar nadat Geelen allerlei problemen groots heeft opgezet, rafelt hij de oplossingen af. Zo krijgt prins Guurt een dreun en is alles weer goed. Dat is ook het moment

waarop je beseft dat Geelen zijn verhaallijnen elders in het boek niet altijd strak in de hand heeft.

Toch kun je net als in de serie heerlijk ronddwalen in zijn kleurrijke schepping. Wel moet je goed opletten om de plots, de subplots en de tientallen vreemde wezens en gebruiken uit elkaar te houden.

Een belangrijk verschil met veel andere fantasy (en een overeenkomst met *Harry Potter*) is dat Geelen humor heeft. Dat zit bijvoorbeeld in de namen van de vele wezens: Gruizel Gruis van de Gruismijn bij het Elfenbochtje, Aardman Emmer Emmerik, Rijksveiligheidsdweg Knipscheer.

Net als J.K. Rowling laat Geelen ook de prozaïsche kant van de toverwereld zien. Je hebt bureaucratie, hiërarchie, je hebt de Manieren.

De taal van de wezens in deze wereld is scheefgezet Nederlands, waarbij Geelen steeds nieuwe gezegdes bedenkt: iemand is 'langzaam als een oude kreeft', 'gulzig als een schol'.

Voordeel van boek boven serie is dat Geelen ongehinderd door praktische bezwaren grootse scènes kan neerzetten en de personages beter kan uitdiepen. Vooral de kinderen krijgen daardoor meer een gezicht. En Geelen blijft geëmancipeerd: in Hamelen mogen de mannen de koe-ne strijders zijn, maar het denkwerk wordt gedaan door de vrouwen. Held Bertram en prins Tor stormen er dommig op af, de maagden Lidwientje en Hilletje doorgronden de intriges en bedenken de listen.

Wilfred Takken